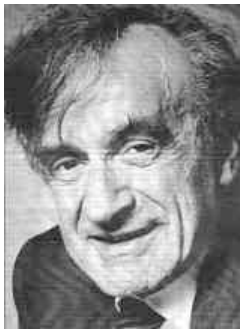

Elie Wiesel

Írta: Robert Faurisson

ELIE WIESEL nyerte meg a békenóbeldíjat 1986-ban. Általánosan elfogadták mint a zsidó 'holokauszt' tanúját, és ezen belül a legendás náci megsemmisítõ gázkamrák tanújaként. A párizsi napilap, a Le Monde hangsúlyozta, amikor Wieselt a nóbeldíjra javasolták, mert: (1. megjegyzés)

Az utóbbi években látható volt, hogy az ún. 'történelmi revízionizmus' nevében elméletekrõl volt szó, különösen Franciaországban, amelyek a náci gázkamrákat és talán azon túl is, a zsidók megsemmisítését is kétségbe vonták.

De milyen szempontból volt Elie Wiesel tanúja az állítólagos gázkamráknak? Milyen jogon kéri, hogy higgyünk a megsemmisítésben? Egy önéletrajzi könyvben, amely feltételezhetõleg tapasztalatait írja le Auschwitzban és Buchenwaldban, sehol sem említi a gázkamrákat. (2. megjegyzés). Valóban mondja, hogy németek kivégeztek zsidókat, de.. tûzzel; Úgy hogy elevenen tüzes árkokba dobják õket, a deportáltak szeme elõtt!Ennyit és nem kevesebbet!

Itt Wieselnek, a hamistanúnak pechje van. Kényszerûségében, hogy a szövetségesek hadi propaganda hazugságaiból válasszon, a tûzhazugság védelmét választotta, a forróvizes hazugság, a gázosítási és az elektromos áramos helyett. 1956-ban, amikor tanúvallomását jiddis nyelven megírta, a tûzhazugság még bizonyos körökben életben volt. Ez a hazugság a holokauszt kifejezés eredete. Ma egyetlen történész sem hisz abban, hogy zsidókat elevenen megégettek volna. A forró víz és az elektromos áram elmélete is eltûnt azóta. Csak a gáz maradt meg.

A gázos hazugságot az amerikaiak találták ki. (3. megjegyzés). Azt a hazugságot, hogy zsidókat forró vízben vagy gázban öltek meg (Treblinkában), lengyelek találták ki. Az elektromos áramos hazugságot a szovjetek terjesztették. (5. megjegyzés).

A tüzes hazugság eredete ismeretlen. Az egy értelemben olyan régi, mint a hadi propaganda vagy a gyûlölet propagandája. 'Éjjel' címû emlékezésében, amely a régebbi jiddis tanúvallomásnak egy változata, Wiesel arról számol be, hogy Auschwitzban egy lángoló gödör volt felnõtteknek és egy csecsemõknek. Ezt írja: (6. megjegyzés).

Tõlünk nem messze, lángok jöttek ki egy gödörbõl, hatalmas lángok. Valamit égettek. Egy teherautó hajtott föl a gödör mellé és terhét oda szállította: Kisgyerekeket. Csecsemõket! Igen, láttam - saját szememmel láttam... Azokat a gyerekeket a lángokban. (Meglepõ, hogy nem tudtam utána aludni? nem jött álom a szemeimre.)

Kissé távolabb egy másik gödör volt hatalmas lángokkal, ahol az áldozatok szenvedték 'a lángok lassú haláltusáját'. Wiesel sorát elõször 'három lépésre', majd 'két lépésre' vezették a

németek az árok mellé. 'Két lépésre az árok mellett aztán elrendelték, hogy forduljunk balra és menjünk a barakkokba'.

Kivételes tanúként Wiesel biztosít bennünket, hogy más kivételes tanúkkal is találkozott. Babi Jart illetõen, amely egy ukrajnai település, amely mellett a németek szovjet állampolgárokat végeztek ki, köztük zsidókat, Wiesel ezt írja: (7. megjegyzés).

Késõbb megtudtam egy tanútól, hogy hónapról hónapra a föld nem szûnt meg mozogni: és, hogy idõrõl idõre vérforrások törtek ki belõle.

Ezek a szavak nem egy pillanatnyi elmezavar során jöttek ki írójukból. Elõször megírta õket, aztán, több alkalommal (de legalább egyszer) újraolvasta õket ellenõrzés céljából; végül szavait több nyelvre lefordították, mint minden más írását.

Hogy Wiesel személyesen túlélte a szörnyûségeket, az természetesen egy csoda eredménye. Azt mondja: (8. megjegyzés).

Buchenwaldban naponta 10 000 embert küldtek halálba. Én mindig az utolsó százban voltam a kapu környékén. Megálltak. Miért?

1954-ben egy francia tudós, Germaine Tillion analizálta az 'alaptalan hazugságot' a német koncentrációs táborokról. Ezt írta: (8. megjegyzés).

Azok a személyek [akik véletlenül élnek], hogy elmondják az igazat, sokkal számosabban vannak, mint ezt általában föltételezik, és egy olyan téma, amely a koncentrációs táborok világával foglalkozik, amely jól megtervezve, szado-mazochista elképzeléseket hív életre, különleges terepet nyújtott nekik.Tudtunk sok szellemileg defektes személyrõl. Félig csalók és félig õrültek, akik egy kitalált deportációról számoltak be. Mások (tényleg deportáltak) beteg elméje túlhaladta azokat a szörnyûségeket, amelyeket láttak, vagy amelyeket más emberek meséltek el nekik, mint velük megtörténteket. Voltak olyan kiadók, akik ezek némelyikét kiadták, és többé-kevésbé hivatalos összeállítások használják ezeket, de a kiadók és a szerkesztõk tette teljesen megbocsájthatatlan, mivel a legelemibb megkérdezés is nyilvánvalóvá tette volna, hogy hazudnak.

Tillionnak nem volt bátorsága ahhoz, hogy példákat és neveket hozzon.De ez általában így van. Az emberek véleménye az, hogy hamis gázkamrákat mutatnak olyan helyeken, amelyeket turistáknak mutatnak, de nem mondják meg, hol. Egyetértenek abban, hogy vannak hamis 'szemtanúk', de általában csak Martin Grayt nevezik meg, aki közismert csaló, akinek kérésére Max Gallo, annak teljes tudatában, hogy mit csinál. megírta a nagy számban eladott mûvet: 'Azoknak akiket szerettem'.

Jean-François Steinert is megemlítik néha. Nagy példányszámban eladott mûvét Treblinkáról (1966) úgy reklámozták, mint aminek minden részletét szóbeli vagy írott vallomások tanúsítják. Valójában ez egy, legalábbis részben Gilles Perrault által írt regény volt. (10. megjegyzés). Marek Halter az 'Ábrahám visszaemlékezéseit' 1983-ban adta ki. Ahogy gyakran teszi azt a rádióban, a varsói gettóban szerzett élményeirõl beszél. De, ha elhisszük Nicolas Beau cikkét, amely Halterénél hihetõbb, (11. megjegyzés), a kis Marek, kb. 3 éves volt és édesanyja nem 1941-ben hanem 1939-ben hagyta el Varsót, azelõtt, mielõtt a németek a gettót létrehozták volna. Úgy tûnik, hogy Halter könyvét egy Jean-Noël Gurgan. nevû 'szellemíró' írta.

Filip Müller a 'Auschwitzi szemtanú: Három év a gázkamrákban', (11. megjegyzés) c. könyv írója, amely 1980-ban díjat nyert a nemzetközi ligától a rasszizmus és antiszemitizmus ellen. Ez az émelyítõ mû egy német szellemíró, Helmut Freitag mûve, aki egy másik mûvet plagizál itt, 'Auschwitz:Egy orvos szemtanú jelentése', (13. megjegyzés), amelyet Nyiszli Miklós (állítólag Nagyváradról - a fordító) írt. (14. megjegyzés),

Így mûvek egész sora jelent meg, amelyeket eredeti írásokként reklámoztak és amelyek különféle szellemírók munkái: Max Gallo, Gilles Perrault, Jean-Noël Gurgan (?), Helmut Freitag, és mások.

Érdekes lenne tudni, hogy mit gondol Germaine Tillion ma Elie Wieselrõl. Az õ hazugsága

biztosan nem indokolatlan. Wiesel azt állítja, hogy szereti az emberiséget. Ez nem akadályozza meg abban, hogy gyûlöletre buzdítson. Véleménye szerint: (15. megjegyzés),

Minden zsidó lényében kell egy külön gyûlöleti területnek lenni - gyûlölet, eleven gyûlölet - azzal szemben, akit a német megszemélyesít, és azzal szemben, ami a németben van. Más módon megtagadná a halottakat.

1986 kezdetén, a német szövetségi gyûlés javasolta Wieselt békenóbeldíjra. Ez, így mondták: ' mindenkit nagyon fölbátorítana, aki a megbékélés ügyén dolgozik.' (16. megjegyzés). Ezt úgy lehet nevezni, mint az utat a nemzeti szocializmustól a nemzeti mazochizmus felé.

Jimmy Carternek szüksége volt egy történészre, aki az elnök alá rendelt holokauszt bizottságot vezeti. Ahogy Dr. Arthur Butz találóan mondta, nem történészt választott, hanem 'történõt': Elie Wieselt. Még a Le Monde újság is, amelyben a fentebb említett cikk megjelent, úgy érezte, hogy szükséges azokról a jellegzetességekrõl írnia, amelyeket bizonyos történészek Wieselben helytelenítenek:

Természetesen, még azok között is, akik elfogadják ennek az amerikai zsidó írónak a harcát, akit a francia katolikus, François Mauriac fedezett föl, néhányan szemére hányják, hogy túl erõsen akarja a zsidó szomorúságot betegséggé változtatni, vagy hogy a 'holokauszt tervezett vezetésének a fõpapja' akar lenni.

A zsidó író, Leon A. Jick ezt írta: 'Az ellenállhatatlan tény az, hogy 'nincs olyan üzlet mint a shoa üzlet', ez a szomorú, de fölismerhetõ igazság. (17. megjegyzés).

Elie Wiesel aggódó és gyújtó hangú felhívásokat ad ki revizionista írók ellen. Érzi, hogy a dolgok kicsúsznak a kezébõl. Mind nehezebben tudja fönntartani azt az õrült hitet, hogy a zsidókat megsemmisítették vagy egy megsemmisítési politika tárgyai lettek volna, különösen az ún. gázkamrákban. Serge Klarsfeld nyilatkozta, hogy a gázkamrák létezését még soha senki sem bizonyította be. Bizonyítékokat ígér. (17. megjegyzés).

A tudományban a gázkamra mítosz terjesztése befejezõdött. Az igazat megvallva, a mítosz utolsó lélegzetét néhány éve, a Sorbonne párizsi kollokviumán, 1982 június 29-július 2 között lehelte ki, ahol Raymond Aron és François Furet elnökölt. Ami megmaradt az az, hogy az újdonságokat a köztudatba kell hívni. Elie Wiesel számára elsõrendûen fontos az újdonságok eltitkolása. Ezért van a növekvõ lárma a sajtóban: minél többet beszélnek az újságírók, annál inkább hallgatnak a történészek.

De vannak történészek, akik föl emelik emelni hangjukat a hazugságok és gyûlölet ellen. Ez az eset Michel de Bouard esetében, aki a háborúban az ellenállásban volt, Mauthausenbe deportálták, a második vh. történeti bizottságának tagja 1945-tõl 1981-ig, és a francia intézet tagja. Egy szívbe markoló interjúban 1986-ban bátran elismerte, hogy 1954-ben amellett tanúskodott, hogy Mauthausenben voltak gázkamrák, és végülis kiderült, hogy ott ilyenek nem voltak. (19. megjegyzés).

Az a tisztelet, amellyel a II. vh áldozatainak tartozunk, különösen pedig a deportáltak szenvedésének, követeli, hogy a történészek visszatérjenek a történelmi kritikusság bevált módszeréhez.

Megjegyzések:

1.Október 17, 1986. Front page.
2. Egy célzás van, nagyon bizonytalan és mulandó, a 78-79. oldalon: Wiesel, aki nagyon szeret Istennel beszélgetni, azt mindja Neki:'De ezek az emberek, akiket elárultál, akiket megengedted, hogy kínozzanak, lemészároljanak, elgázosítsanak, elégessenek, mit tegyenek? Elõtted imádkoznak!' (Éjszaka, New York, Discus/Avon Books, 1969, 79 o.) Ugyanennek a könyvnek az elõszavában François Mauriac megemlítette a gázkamrákat és a krematóriumot. (8.o.) Elie Wiesel 'tanúvallomásának' négy fontos oldalát eredeti kézírásban reprodukálta Pierre Guillaume, Droit et Histoire (La Vieille Taupe, 1986),. 147-150 o. Az éjszaka német nyelvû kiadásában (Die Nacht zu begraben, Elischa [Ullstein, 1962]), 14-szer fordították a 'krematórium' szót helytelenül 'gázkamrának'. 1945 januárjában, amikor az oroszok közeledtek, a németek

kiürítették Auschwitzot. A teenager Elie Wiesel akkor éppen a birkenaui 'megsemmisítõtábor' kórházában feküdt, ahol fertõzött lábát operálták meg. Az orvosa két hét nyugalmat javasolt és jó élelmezést, de még mielõtt a láb meggyógyult volna, küszöbön állt az oroszok bevonulása. A kórházi ápoltakat nem tartották alkalmasnak a hosszú utazásra a németországi táborokba, és így Elie Birkenauban maradhatott volna az oroszokra várva. Noha apjának is engedélye volt arra, hogy vele maradjon, mint kórházi ápolt, apa és fia úgy határoztak, hogy a németekkel mennek. (Éjszaka, 93. o. valamint D. Calder, The Sunday Sun [Toronto, Canada], May 31, 1987, p. C4.)
3. Amerikai jelentés a háborús menekültekrõl, német koncentrációs táborok, Auschwitz és Birkenau (Washington, DC), November 1944.
4. Nürnbergi irat, PS-3311 (USA-293). Publikált az IMT "kék sorozat," Vol. 32, pp. 153-158.
5. A pravda jelentése Feb. 2, 1945, p. 4, Up jelentés Washington (DC) Daily News, Feb. 2, 1945, p. 2.
6.Éjszaka (Avon/Discus). lásd különösen a 41, 42, 43, 44, 79, 93. oldalakat.
7.Paroles d'étranger (Editions du Seuil, 1982), p. 86.
8."Author, Teacher, Witness," Time magazine, March 18, 1985, p. 79.
9."Le Système concentrationnaire allemand [1940-1944]," Revue d'histoire de la Deuxième Guerre mondiale, July 1954, p. 18, n. 2.
10.Le Journal du Dimanche, March 30, 1985, p. 5.
11.Libération, Jan. 24, 1986, p. 19.
12.Kiadó: Stein and Day (New York). Paperback edition of 1984. (xii + 180 pages.) Yehuda Bauer a korabeli zsidóság intézetébõl elõszavával, Hebrew University, Jerusalem.
13.Carlo Mattogno, Auschwitz: un caso di plagio, Parma (Italy): 1986. Szintén: C. Mattogno, "Auschwitz: plagizálási eset," The Journal of Historical Review, Spring 1990, pp. 5-24.
14.Paperback edition, 1961, és késõbb, kiadó Fawcett Crest (New York).
15.Legends of Our Time (chapter 12: "Appointment with Hate"), New York: Schocken Books, 1982, p. 142, or, New York: Avon, 1968, pp. 177-178.
16.The Week in Germany (A bonni német kormány kiadványa New Yorkban), Jan. 31, 1986, p. 2.
17."A holokauszt használata és helytelen használata nyilvánosan," Yad Vashem Studies (Jerusalem), 1981, p. 316.
18.VSD, May 29, 1986, p. 37.
19.Ouest-France, August 2-3, 1986, p. 6.

Összefoglalás.

Elie Wiesel az állítólagos holokauszt egyik legünnepeltebb szemtanúja. A feltehetõleg önéletrajzi könyvében, az éjszakában, nem említi meg a gázkamrákat. Ehelyett azt állítja, hogy látta, hogy zsidókat elevenen elégettek, egy történet, amelyet a mai történészek nem ismerenek el. Wiesel hitelt ad más 'szemtanúk' legabszurdabb történeteinek. Fantasztikus történeteket mesél napi 10 000 ember halálba küldésérõl Buchenwaldban.

Mikor Elie Wieselnek és apjának, akik Auschwitzban foglyok, lehetõsége nyílik a választásra, hogy német 'kivégzõikkel' menjenek vagy szovjet 'felszabadítóikra' várjanak, akkor önként német fogvatartóikkal mentek.

Itt az ideje, hogy az igazság és a II. vh. ténylegesen szenvedett áldozatai iránti tiszteletbõl a történészek visszatérjenek a történelmi kritikusság bevált módszeréhez, és a holokauszt 'szemtanúinak' tanúvallomásait kritikusan megvizsgálják a kérdezés nélküli elfogadás helyett.